

MIKOŁAJ CHROL
Bielsk Podlaski

PRZYPADEK ZABURZENIA ROZWOJOWEGO PĘCHERZA MOCZOWEGO U ŻREBIĘCIA

W dniu 6.V.1969 r. zgłoszono do PZLZ w B. zachorowanie 2-miesięcznego żrebaka, ogiera, m. kasztanowatej, (ks. lec. 2153/69).

Z wywiadu ustalono, że żrebak od 2 dni wykazuje objawy niepokoju, napina się jak do oddawania moczu. Kał oddaje regularnie, normalnej konsystencji, nie oddaje natomiast moczu.

Badaniem klinicznym stwierdzono: C — 39,1°, T — 102/min, O — 24/min. Żrebię jest sennie, otępiało, występują drżenia mięśni. Włos matowy, wilgotny, nastroszony, spojówki zaczerwienione, perystaltyka jelit zachowana. Przy ucisku powłok brzusznych objawy bólowe nasilają się. Rozpoznanie: zatrzymanie moczu, mocznicza pozanerkowa.

Podano podskórnie 5 ml kofeiny, dożylnie i domięśniowo 5 i 10 ml 50% Nowalginę. Masaż pęcherza mo-

czowego oraz próby wprowadzenia cewnika zakończyły się niepowodzeniem. Następowo szybko osłabienie zwierzęcia i w kilka godzin później żrebak padł.

Na sekcji (ks. sekcji 43/69) stwierdzono pęknięcie pęcherza moczowego w górnej ścianie, długości 18 cm, zrost przednio-dolnej ściany pęcherza z okolicą pierścienia pępowinowego na powierzchni ok. 9 cm². Jednakże głównym elementem, przytwarzającym wierzchołkową część pęcherza moczowego do ściany jamy brzusznej, był zgrubiały, przerośnięty moczownik, długości 3 cm, licząc od ściany pęcherza do tylnej krawędzi pierścienia pępowinowego.

W jamie otrzewnowej znajdowało się 6 l moczu koloru słomkowo-krwistego.

Wydaje się, że pierwotną i zasadniczą przyczyną zejścia śmiertelnego było zaburzenie w rozwoju, uniemożliwiające wędrówkę pęcherza moczowego do miejsca przeznaczenia, zaś zrost ściany pęcherza ze ścianą jamy brzusznej był zjawiskiem wtórnym.

Adres autora: lek. wet. Mikołaj Chrol, Bielsk Podlaski, ul. Warzywna 4.

STRESZCZENIA

PAWŁOW W. P.: Wpływ witaminy C i chlorku kobaltu na oporność kur na gruźlicę. (Wlijanje witamina C i chloristowo kobalta na ustojczywość kur protiv tuberkuloza). Wietierinaria (Moskwa) 46, 4, 67—68, 1970.

Badania przeprowadzono w warunkach laboratoryjnych i terenowych na 120 3-miesięcznych kurczętach, na 30 kurach dorosłych i na 990 kurach młodych na terytorium Tatarskiej ASRR, które wg wyników badań gleby i roślin cechuje niedostateczna ilość soli kobaltu. Ptaki doświadczalne otrzymywały po 3—5 mg kwasu askorbinowego i po 0,3 mg COCl_2 dziennie. Po 3 tygodniach ptaki doświadczalne oraz żywione normalnie ptaki kontrolne zakażono *Mycobacterium avium*.

Badania wykazały, że stosowanie kwasu askorbinoowego lub karmy bogatej w witaminę C (igły sosnowe, kapusta, liście pokrzywy) wraz z mikroelementami sprzyja zwiększeniu oporności kur na zakażenie, co pozwala na bardziej skuteczne zwalczanie gruźlicy i innych chorób zakaźnych drobiu.

T. J.

GROSZEWA G. A., SAWICZ B. M., MAŁACHOWA Ł. S.: Posocznica wywołana przez *E. coli* u ptaków i metody jej wykrycia. (Kolisepticemija ptic i metody jejo diagnostiki). Wietierinaria (Moskwa) 46, 4, 65—66, 1970.

Na podstawie danych z piśmiennictwa oraz własnych badań autorzy dochodzą do wniosku, że posocznica „coli” jest szeroko rozpowszechniona w gospodarstwach zakażonych mykoplazmą narządu oddechowego. Podstawą rozpoznania jest badanie bakteriologiczne chorych ptaków, zabitych bezpośrednio przed badaniem (aby uniknąć przeniknięcia do tkanek zarazków z jelit), a następnie zakażenie wyosobnionymi szczepami 30—60 dniowych kurcząt. Śmiertelność zakażonych doświadczalnie 1—2 miesięcznych kurcząt wynosiła 58—60%, a u 4—7 miesięcznych — 20—40%. Okres inkubacji obejmował 1—20 dni. Najkrótszy okres inkubacji choroby stwierdzono przy zakażeniu (0,25—0,3 ml o gęstości 2 miliardów bakt./ml) do worków powietrznych lub do jamy brzusznej (1—2 dni). Wyosabniano najczęściej serotypy 01 i 02, rzadziej 09, 0115 i 0111. Na sekcji stwierdzano włóknikowe zapalenie osierdzia, wątroby, worka powietrznego.

Przy chronicznej formie choroby obserwowano często zaostrenie procesu po szczepieniu pko zakaźnemu zapaleniu krtani i tchawicy lub chorobie Newcastle.

T. J.

LYSIENKO N. W.: Serologiczne właściwości dwóch szczepów enterowirusów prosiąt. (Serologiczeskie swojstwa dwuch sztamow enterowirusow porosiąt). Wietierinaria (Moskwa) 46, 4, 48—50, 1970.

Przebadano 2 krajowe szczepy enterowirusów świń wyosobnione od 4 miesięcznych prosiąt chorych na zapalenie jelit i odoskrzelowe zapalenie płuc. Badanie serologiczne przy użyciu surowic wyprodukowanych na królikach (miano do 1:1024), świnkach morskich (miano do 1:2048) i na bezstarowych prosiątach (miano do 1:6384) wykazały, że obydwie szczepy są antygenowo identyczne, wykazują jednostronne pokrewieństwo z angielskim enterowirusem T-80, natomiast nie są spokrewnione z enterowirusami ludzi.

T. J.

CZERNYSZEW W. W., BURCEW W. I., BONDARIENKO I. M., KAŁASZNIKOW A. I., ŁAGUTKI N. A., GUSIEW N. S., KUSZNIR A. T.: Aerosolowe szczepienie ptaków pko chorobie Newcastle. (Aerozolnaja wakcinacija ptic protiv njukaslskoj bolezn). Wietierinaria (Moskwa) 46, 4, 62—64, 1970.

Do badań użyto szczepionkę żywą, atenuowaną ze szczepu B1, liofilizowaną, rozcieńczoną buforowanym roztworem soli kuchennej (pH 7,2—7,4) do 4-krotnej objętości wyjściowej, stabilizowaną przez dodatek 5% suszonego mleka i zabarwionej 0,25% fluoresceiną sodową. Miano infekcyjne dla zarodków kury wynosiło od 6,7 log. do 7,5 log EID₅₀/ml. Stopień odporności sprawdzano stosując domięśniowo po 100 tys. ELD₅₀ zjadliwego szczepu wirusa.

Generator aerosolowy zapyłał 6—8 ml płynu na minutę, a cząsteczki aerosolu miały średnicę ok. 15 μm. W ciągu 5 minut ekspozycji kurczęta pochłaniały 485, 583, 2120, 4430 względnie 9055 EID₅₀ szczepionki na szt. Zaszczepiono ogółem ok. 20 tysięcy kurcząt w wieku 35—40, 50—60; 80—100 dni. Część kurcząt w chwili szczepienia wykazywała obecność przeciwciał (w odczynie hamowania hemaglutynacji) 1:2—1:8, niekiedy nawet 1:16—1:32.

U wszystkich ptaków szczepienia wytworzyły niewrażliwość na doświadczalne zakażenie na okres 9—12 miesięcy (dalej nie badano).

Odczyn poszczepienny (3—4-dniowe posmutnienie, zmniejszenie apetytu, chrapliwy oddech) wystąpił tylko u części kurcząt.

T. J.